

LISA
JACKSON

BEZ
MILOSTI

LISA
JACKSON

BEZ MILOSTI

2011

Copyright © 2010 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2010 by Jakub Volný
Cover design © 2010 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WITHOUT MERCY,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York 2010,
přeložil Jakub Volný
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Lukáš Foldyna
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obálka: Zdenka Gelnarová
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2011

ISBN 978-80-7303-688-1

*Pro Hannah,
která navěky zůstane v mém srdci.*

PODĚKOVÁNÍ

Psaní knihy je týmovou prací a já bych tímto chtěla poděkovat několika členům svého týmu, kteří na románu skutečně tvrdě pracovali. V první řadě Rosalindě Noonanové a Johnu Scognamigliovi za to, že nad knihou strávili oba spousty hodin. Dále pak všem z firmy Kensington Publishing za skvělou spolupráci. A samozřejmě Nancy Bushové, Kenu Bushovi, Alexi Craftovi, Matthewu Croseovi, Niki Croseové, Michaelu Croseovi, Kelly Fosterové, Darrenu Fosterovi, Kenu Melumovi a své agentce Robin Rueové. Chtěla bych samozřejmě poděkovat i dalším, ale tito mě napadli ze všeho nejdříve.

POZNÁMKA AUTORA

Neexistuje žádná Internátní škola svaté Alžběty ani úřad šerifa, pod něž by tahle škola spadala. V horách jižního Oregonu je ale jedno pohádkové místo, kam jsem děj knihy umístila. Lokalita tedy skutečná je. A rozhodně stojí za to ji navštívit...

Kapitola 1

„Pomoc... Dobrý Bože, pomoz mi...“ Její hlas se změnil v zoufalý nářek, který však přehlušovaly tóny známé písničky a rytmické kapání vody. Nikdo ji nemohl slyšet.

V uších jí duněl tlukot vlastního srdce. Julia Farentinová, bosá a oděná jen do noční košile, pomalu mířila k pokoji, odkud přes závěsy zakrývající francouzské okno prosvítalo slabé namodralé světlo.

„Rychle... Není moc času...“

Zprvu chtěla zavolat, pak si to však rozmyslela. Potichu se kradla po studených dlaždicích. Srdce jí svírala děsivá předtucha. Měla pocit, jako by se za dveřmi skrývalo cosi temného a zlého.

Opatrně otevřela dveře do místnosti a nahlédla dovnitř. Pohovku ve tvaru písmene L a velké křeslo ozařovalo tajemné světlo televizní obrazovky.

Z reproduktorů právě zněla píseň Michaela Jacksona o Billie Jean.

A kromě melodie ještě: *kap, kap, kap...*

Tak hlasitě!

Jako dunění hromu v hlavě sužované pronikavou bolestí.

Bosou nohou šlápla do teplé tekutiny. Okamžitě sklopila hlavu. Pohled jí padl na nůž, který držela v ruce. Z jeho dlouhé čepele kapala krev. Přímo do rozšiřující se rudé kaluže na zemi.

Co to...?

Chtěla vykřiknout, nepodařilo se jí však vydat jediný zvuk. Když se otočila k francouzskému oknu, zahlédla svého otce, jak bezvládně leží na zemi hned vedle konferenčního stolu.

„Pomoz mi, Julie,“ zašeptal. Sotva pohyboval rty. Vzhlédl k ní. Na čele měl velkou ránu, na bílé košili se mu rozlévala karminová skvrna.

Z koutku úst Ripa Delaneyho vytékal úzký rudý pramínek. Rty křivil v nevyřčené otázce: „Proč?“

Vyděšeně se zadívala na svou ruku ulepenou od krve. Začala křičet...

„Je tři čtvrtě na osm, venku nám teploměry ukazují tři stupně nad nulou. Během dne se ale bude teplota zvyšovat a po poledni bychom se mohli dočkat báječných deseti stupňů Celsia! Jinak nás dnes čeká spíše chladný a deštivý den, v dopoledních hodinách nás mohou zastihnout bouřky. A teď k situaci v dopravě...“

Julia se s trhnutím probudila.

Srdce jí divoce bušilo, třeštla jí hlava. Hlas zprávaře v rádiu ji štvál. Praštila dlaní do budíku a zachvěla se. Teplota v ložnici se blížila nule. Okno měla otevřené dokořán, dovnitř se dral ledový vítr, o střechu bubnoval déšť.

„Sakra,“ ulevila si polohlasem. Promnula si oči a zahнала vzpomínky na děsivý sen do nejzazší komůrky své paměti. Zadívala se na hodiny a otráveně zamručela. Zapomněla si přežít budík.

Vstala a nechtěně vzbudila svého kocoura, který doposud spokojeně spal na druhém polštáři. Zvedl šedou hlavu, protáhl se a zívł, přičemž odhalil bílé, jako jehly ostré zoubky. Julia si vzala z nohou postele župan a přehodila ho přes sebe. Na sprchu jí nezbude čas.

Opláchla si tedy jen rychle obličej. Na jazyk si hodila dvě tablety silného prášku proti bolesti, sklonila se ke kohoutku a zapila je několika mocnými loky vody. Nacpala se do upnutých džínů a hodila přes sebe velké tričko. Na hlavu si nasadila starou kšiltovku s logem basketbalového týmu portlandských Blazers. Pak se podívala po klíčích. Prohledala kabelku i kapsy kabátu, který na sobě měla včera.

Jen co si je přibalila, zazvonil jí mobil. Ležel v nabíječce hned vedle postele.

Otevřela ho. Z displeje se na ni dívala tvář její sestry Shay.

„Kde jsi?“ chtěla vědět Shay.

„Už jsem na cestě.“

„Tak pospěš, už tam skoro jsme.“

„Cože? Už?“ Julia se natáhla po botě a otočila se opět k hodi-
nám. „Jak to? Myslela jsem, že vyrážíte až v devět.“

„Volal pilot. Prý se k letišti blíží bouřka nebo co... Musíme
odletět dříve.“

„Sakra! Tak ho zkus zdržet.“

„To nemůžu. Nechápeš to? Je to pravda, Julie,“ řekla Shay.
Z hlasu jí zmizel obvyklý vzdor. „Eddie se mě chce skutečně zba-
vit.“

To bylo trochu teatrální prohlášení, pomyslela si Julia. Shay to
tak ale nejspíš skutečně cítila.

Rychle si zavázala sportovní boty a řekla: „Tak přemluv ji, ať
ještě počká.“

„Ty ji přemluv,“ opáčila do telefonu sestra. V následující vte-
řině už Julia v telefonu zaslechla hlas své matky. „Podívej, Julie,
nemá smysl se se mnou dohadovat. Už jsem Shayle vysvětlila, že
poletíme, až to pilot uzná za vhodné. K letišti se prý blíží bouřka,
takže musíme vyrazit o chvíli dříve.“

„Mami, počkej. Nemůžeš ji přece jen tak odvléct...“

„Ale to si piš, že můžu! Je nezletilá, zodpovědná jsem za ni já.
Nikdo jiný. Mám navíc soudní příkaz. Podívej... O tomhle jsme
se bavily už dříve, nehodlám o tom znovu diskutovat. Tečka.“

„Ale...“

„Buď pojedete do internátní školy, nebo ji zavřou zpátky do pas-
táku. Tohle je její poslední šance, Julie! Soudce sám řekl, ať si vy-
bere. Tak si vybrala. Stejně tak si předtím vybrala, že se bude
tahat s tím gaunerem kriminálnickým a podílet se na trestné čin-
nosti. Její kluk už tolik štěstí neměl. On nemá žádného zazobané-
ho papírka, který by mu zaplatil právníka. Wolf potáhne rovnou
za mříž. Pevně věřím, že jen díky tomu má Shayla šanci vymanit
se z jeho vlivu.“

„Počkej...“

Spojení se však přerušilo. Julia si sedla na postel a rozhlédla
se po své neuklizené ložnici. Dělal si starosti. Nemohla uvěřit,
že matka skutečně odváží Shaylu do vzdálené internátní školy
pro problémovou mládež v nějaké zapadlé díře. Vyběhla ze svého
bytu a málem se srazila se sousedkou paní Dixonovou, která jí
nesla ze schránky provlhlé noviny.

Letmo ji pozdravila, skočila do svého volva a zamířila k Washingtonskému jezeru, k místu, odkud měly hydroplánem odletět do Školy svaté Alžběty v jižním Oregonu. Adresu jí Edie dala teprve včera.

Julia jela, jak nejrychleji mohla, měla však smůlu. Dálnice připomínala spíše jedno velké parkoviště. Jako by si každý, kdo ve státě Washington vlastní auto, řekl, že nejlepší způsob, jak trávit den, je sedět v autě na ucpané silnici. Navíc hustě přšelo. Předním sklem, z něhož stěrače usilovně odháněly proudy vody, se zadívala na řadu koncových červených světel před sebou. Hlava ji stále bolela. Zabubnovala nervózně prsty do volantu. Rychlejší cestu k Washingtonskému jezeru však neznala.

Dopravní špičky chytávala pravidelně v Portlandu, když ještě pracovala na Batemanově střední škole. Loni v červnu tam však o místo přišla a na zácpy rychle zapomněla. Při svém současném povolání servírky v restauraci 101, luxusním podniku na nábřeží, se domů vracívala až v noci, a špičky se tak pokaždé vyhnula. Což byla jedna z mála výhod její současné práce.

Špatnou náladu jí nedokázalo rozptýlit ani rádio a zběsile mávající stěrače jen rozjítřovaly její nervozitu. Nestihne to. Shay odletí, aniž by se stačila rozloučit. A Julia s tím nebude moci nic udělat. V tomhle případě byla zcela bezmocná dokonce i Edie. Rozhodnutí soudu znělo jednoznačně: Shay musí na převýchovu.

Rozmrzele přeladila na stanici, kde se pouštěly skladby z osmdesátých let, mezi kterými reportérka Brenda přinášela informace o dopravní situaci. Mluvila ale tak rychle, že Julia musela vynaložit veškerou svou pozornost, aby jí vůbec rozuměla.

Ani dopravní zpravodajství však Julii trn z paty nevytrhlo.

Podle všeho byly zacpané snad všechny dálnice v jejich časovém pásmu.

„Do háje... Zatraceně,“ mumlala a co půlminutu se dívala na hodiny na přístrojové desce. Bylo osm sedmáct. Samotný vrchol každodenní dopravní špičky. Musí se dostat do přístavu do půl deváté, jinak už Shay nezastihne. Vyhodila blinkr a zamířila do řady aut, která mířila k mostu Evergreen Point přes Washingtonské jezero.

Řidič tiráku ji pustil před sebe. Julia mu poděkovala úsměvem a zamáváním, když se však zařadila do odbočovacího pruhu, málem ji naboural řidič černé toyoty. Na poslední chvíli dupla na brzdu.

„Idiote!“ ulevila si a zapojila se mezi auta. V tu chvíli se z reproduktorů ozvaly první tóny písničky Billie Jean od Michaela Jacksona. „Prokrista.“ Okamžitě přepnula rádio na další přednastavenou stanici, melodii si však už z hlavy vyhnat nedokázala.

Před očima se jí opět vybavil obrázek otce ležícího v kaluži vlastní krve, vyhasínající oči se upíraly ke stropu. Místností zněla přesně tahle píseň.

Stačilo málo a vrazila by do pick-upu před sebou.

„Sakra!“ *Uklidni se! Nechceš se přece zabít, než dorazíš na místo.* Vzrušení z právě prožitého šoku jí vehnalo adrenalin do žil. Tříkrát se zhluboka nadechla, pak pravačkou sáhla do kabelky na sedadle spolujezdce pro prášky proti bolesti. Pilulka, kterou spolkla chvíli po probuzení, nezabrala.

Po chvíli konečně tubu s medikamenty našla, vytáhla ji z kabelky a palcem otevřela víčko. Prášky se rozsypaly po sedadle. Julia dva sebrala, hodila si je na jazyk a zapila včerejší dietní colou, kterou nahmatala v držáku nápojů.

Kombinace přeslazeného nápoje a analgetik jí na jazyku nechala odpornou pachůň. V hlavě se jí stále ozýval refrén *Billie Jean*. „Jsi zralá na psychiatra,“ oznámila svému odrazu ve zpětném zrcátku. „Není divu, že tě ve škole nechtějí.“ Teoreticky by se do školství vrátit mohla, cítila však, že její kariéra učitelky je u konce. Postaraly se o to neustálé migrény i vracející se noční můry.

Mrkla do zrcátka, hned pod kšiltem čepice se jí na okamžik zjevily šedé oči, z nichž vyzařovalo rebelství. Vzpoura a vzdor, které se nikdy ani nepokoušela zakrýt.

Shay alespoň nebyla pokrytecká. Což o sobě Julia říci nemohla.

V dále zazněla siréna. Pak v opačném jízdním pruhu zahlédla, jak se řadami aut prodírá sanitka.

Prokrista... Hlava jí třeštila...

Ačkoliv slunce zakrývaly mraky, pronikavé světlo ji přesto oslňovalo.

Sáhla po slunečních brýlích, které se jako obvykle pohupovaly zavěšené na stínítku, a nasadila si je na oči.

„Co je zase tohle...? Tak pohni,“ zamumlala otráveně na adresu vozu před sebou, jemuž se z výfuku vyvalil hustý dým.

Trvalo však dalších dvacet minut, během nichž se na poslední chvíli vyhnula další kolizi, než dorazila ke sjezdu z dálnice a napojila se na silnici vinoucí se po břehu jezera.

Po několika minutách projela ostrou zatáčkou a objevila se před železnými vraty velké soukromé rezidence. Vedla k ní cesta vysypaná štěrkem a vypadala spíše jako zámek než jako dům. Její tři patra vysoké cihlové průčelí se honosně tyčilo nad vodní hladinou.

Julia zaparkovala přede dveřmi, přímo vedle matčina terénního lexusu. Pak, aniž by si zamkla auto, zamířila k verandě. Kryta před hustým deštěm zazvonila.

Za několik málo vteřin se ve dveřích objevila štíhlouká žena s nedůtklivým pohledem. „Co pro vás mohu udělat?“ Měla na sobě černé kalhoty a svetr téže barvy, který jí těsně obepínal skromnou hrud. Blond vlasy s módním objemným stříhem jí opticky zvětšovaly hlavu a zakrývaly pravý věk. Perfektně nanesený make-up podtrhoval její ostré rysy. Nedávno podstoupený facelift nebyl na vyhlazené tváři patrný. Dívala se na Julii, jako by ji vyrušila v nějaké *nesmírně důležité* činnosti.

Ve svých starých džínách, tričku, slunečních brýlích a kšiltovce musela Julia vypadat spíše jako bankovní lupič. Záleželo na tom ale někomu? „Hledám Edii Stillmanovou. Měla by tu být se svou dcerou, chystají se k letu hydroplánem...“

„Budou ještě v přístavu,“ pronesla žena se strojeným úsměvem, který jen stěží zakrýval opovržení. Nechtěla vidět ani žádný doklad, ani se neptala, proč se Julia o Shaylin odjezd zajímá. Jen ledabyle mávla rukou ke kamenné cestičce vedoucí kolem domu. „Jdete ale pozdě. Letadlo vzlétne co nevidět.“

I přes hustý déšť zaslechla Julia zvuk startujícího motoru. *Sakra!* Ihned vyrazila naznačeným směrem, po několika vteřinách k ní však dolehl rachot rozjíždějícího se letadla.